

DE KILLE KEMPEN

**De
strafste
moordverhalen
uit de
ruigste
regio**

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

**Stefan
Laenen**

INHOUD

Voorwoord	11
Arendonk	
Vertel dat tegen niemand	15
Baarle-Hertog	
De kist op de kinderkamer	22
Balen	
Een verborgen voorgeschiedenis	27
Beerse	
Droeve dossiers vol jeugdig geweld	36
Cold cases	
Er is altijd een kans	46
Dessel	
Gij zult niet doden	54
Eerste Wereldoorlog	
Barbaarse militaire agressie	60
Filicide	
Druipend van diepe droefheid	64
Geel	
De daderknuffelaar	71
Grobbendonk	
Genadeloos geëxecuteerd	82
Heist	
De bank wint, altijd	92
Herentals	
Hij deed het vanaar	105
Herenthout	
Allesbehalve vredig	123
Herselt	
Stichtende woorden	134

Hoogstraten	
Eentje in de categorie non-fictie	142
Hulshout	
Een kind in een grotemensenlijf	160
Ivo	
Wees gegroet, maat	166
Joël	
Herenthouts meest mysterieuze zaak	170
Kasterlee	
Stuitend en amoreel	178
Laakdal	
Wat je zelf doet, doe je beter	187
Lille	
De nachtmerrie die niet stopt	192
Meerhout	
(Schoon)broedermoord	209
Merksplas	
Celstraf bij verstek	213
Mol	
Driemaal na elkaar vermoord	219
Nijlen	
Herrie en heksenwaan	226
Olen	
De vader, de dienst, de bokser	233
Oud-Turnhout	
Waarom is de vraag	243
Parricide	
Kind doodt ouder	247
Ravels	
Ongeloof en ongeluk	250

Retie	
De geënceneerde zelfmoord	257
Rijkevorsel	
Dood lichaam, vrije geest	266
Stropers	
Ze moesten wel	274
Turnhout	
Voor altijd zeventien	284
Uitzonderingen	
Ogenschijnlijk een ongeval	298
Vorselaar	
Moord als publiek geheim	308
Vosselaar	
Als de drank is in de man	328
Westerlo	
De schrik van de Kempen	334
Xhenceval	
Politieke moord in Geel	351
Y-chromosoom	
Klavertjevier voor juf Mieke	354
Zandhoven	
Het definitieve einde	362

‘Why Tell Me Why’

— Anita Meyer

VOORWOORD

Ken je de Kempen? De Antwerpse Kempen, niet de Limburgse of de Brabantse. Verbind in je hoofd Turnhout in het noorden met Mol in het oosten, Geel in het zuiden en Herentals in het westen. Wat binnen dat denkbeeldige vierkant valt of ertegen aanschurkt, is Kempens. De Kempen, dat is het Wilde Westen in het oosten.

Is die Far West echt zo'n ruige regio? Het ene jaar is gewelddadiger dan het andere, waardoor de nationale moordstatistiek schommelt. Gemiddeld telt ons land jaarlijks een kleine tweehonderd levensdelicten op ongeveer elf miljoen inwoners. In de provincie Antwerpen stierven in 2024 elf burgers een gewelddadige dood, en dat lijkt een laagterecord. Volgens cijfers van de federale politie stierven in 2023 nog negentien Antwerpenaars door geweld en in 2022 waren dat er vierendertig. Ter vergelijking: in het moordende verkeer kwamen de afgelopen jaren telkens meer dan zestig mensen om het leven in de provincie Antwerpen.

In de meeste gevallen moeten speurders niet ver zoeken. Doorgaans bevindt de dader zich in de naaste omgeving van het slachtoffer. Een echtgenoot, een ex of een minnaar zijn de usual suspects. In 2024 waren zes slachtoffers vrouwen en vijf mannen. De daders of verdachten waren wel vooral mannelijk, negen tegen twee vrouwen. Opvallend is dat elk Antwerps dossier van moord of doodslag in 2024 in datzelfde jaar is opgelost.

Antwerpen is de Kempen natuurlijk niet. In de achtentwintig Kempense steden en gemeentes woont een klein half miljoen Kempenaars. Het blijft mathematisch nattevingerwerk, maar een duik in de archieven leert dat er jaren zijn waarin er 'slechts' drie moorden gebeuren op Kempens zand. Helaas zijn er ook uitschieters naar de andere kant. Zoals het jaar des duivels 2011, met zeventien moordpogingen en elf dodelijke moordslachtoffers. Het gaat in dit boek niet over statistieken, maar over echte mensen en hun verhalen.

‘*Waakt, want gij weet niet op welk uur de Heer komt. Wees altijd bereid, want de dood wacht niet.*’ Deze tekst uit Matteüs 24 prikt op het doodsprentje van Louis De Groof. Louis had mijn buurman kunnen zijn. Als hij niet was vermoord in 1967. Een vrolijke en verstokte vrijgezel, zo wordt verteld. Ik heb hem nooit gekend. Veertien jaar voor ik werd geboren, is Louis vermoord. Ik ken hem enkel van zijn gedachtenisprentje, dat bij mijn grootouders in de schuif lag. Samen met tientallen andere prentjes van soms verre vrienden en verwanten. Zo’n blikken doos vol prentjes leek een analoge en postume versie van sociale media. Bij elke profielfoto op elk prentje hoorde een verhaal. ‘Mijnheer René was school-directeur.’ ‘Hier, den Albert werkte nog voor de belastingen. In Brussel.’ ‘De Louis is hier in ’t straat vermoord. Den dader hebben ze nooit gepakt.’ Een cold case naast de deur. Het duurde nog een half leven eer ik begon te graven in het onfortuinlijke einde van mijn buurman.

Sinds mijn twintigste ongeveer schrijf ik voor *Gazet van Antwerpen*. In die journalistieke hoedanigheid zag ik taferelen die nooit van mijn netvlies zullen verdwijnen. De premières van alle films van *F.C. De Kampioenen* bijvoorbeeld. Ik coverde namelijk vooral het wel en wee der Vlaamse showbizz. Tot er plots iets was met een virus, de wereld op slot ging en de theaterzalen en festival-terreinen ook. Geen bekende Vlamingen meer dus om te interviewen en plots pakken tijd. Ik nam het gedachteniskaartje van Louis weer ter hand en besloot zijn verhaal te schrijven.

Het verhaal van Louis en alle anderen in dit boek is hoofdzakelijk een journalistieke reconstructie. Ik dook in archieven en sprak waar het nog kon met speurders of nabestaanden. Door de wet op privacy en het niet langer bestaan van telefoonboeken vond ik vaak geen betrokkenen. Sowieso bevat dit boek dus fouten en onwaarheden, want gazetten liegen en herinneringen bedriegen. Het is zoals Annemie Van Camp, zus van de in Geel vermoorde Robert, zegt: er is niet één waarheid, maar er zijn er minstens altijd drie.

Ik ben geen gerechtsjournalist en evenmin hoef ik bij moord en brand of andere ongelukken uit te rukken. Ik schrijf human interest en ben oprecht geïnteresseerd in het menselijke. ‘Wat wil

je bereiken met dit boek?’ vroeg Janica Van Loo me op de man af. Janica is de grote zus van de in 1998 in Turnhout gruwelijk vermoorde Melissa. Janica is een nuchtere Kempense madam die de zaken benoemt, dus: ‘Wat is de maatschappelijke relevantie van een boek als dit?’

Mijn motivatie is niet winstbejag. Schrijven is geen lucratieve bezigheid. Ik ben evenmin gedreven door sensatiezucht. Daarvoor bestaan andere kanalen. Ik weet wat ik wil bereiken met het vertellen van het verhaal van Melissa, en alle andere namen in dit boek.

Moord is zo oud als de mensheid zelf. Denk maar aan Kaïn en Abel. Maar wie vermoordde wie nu weer? Was Kaïn de dader of het slachtoffer? En wat was het moordwapen? En het motief? En de straf? We vergeten snel. Ken je *Coco*? In die animatiefilm van Disney-Pixar komt de kleine Mexicaan Miguel per ongeluk terecht in de dodenwereld. Op Día de los Muertos herdenken Mexicanen hun doden gelijktijdig met onze Allerzielen. Als hier in het Westen iemand sterft, leeft die verder in alle eeuwigheid, amen. Mexicanen geloven dat je aan de overkant een tweede keer kunt sterven. De ziel van al diegenen die ons voorgingen verdwijnt in het oneindige niets wanneer niemand meer aan je denkt of over je spreekt. Mexicanen houden de herinneringen aan hun dierbaren levendig via *ofrenda*, kleine huisaltaars vol foto’s. Op Día de los Muertos verzamelen jong en oud om samen en met veel spijs en drank de verhalen te vertellen van de mensen die zijn heengegaan. Exact dat is mijn enige betrachting: het verhaal van Melissa en alle anderen doorvertellen. Melissa heeft ondertussen neefjes, die ze nooit heeft gekend. Maar hun neefjes kennen tante Mel omdat zij in de familie niet wordt doodgezwegen. En dood ben je pas, als je bent vergeten. Iedereen verdient rust, maar niemand leeft voor niets.

De lijst met zaken die ik in dit boek beschrijf is niet exhaustief. Sowieso staan er meer Kempense slachtoffers niet in dan wel. Daar waar leeftijden worden vermeld, zijn dat de leeftijden op het moment van de feiten.

Is het allemaal kommer en kwel? Ja. In true crime zitten achter alle criminaliteit echte mensen. Ik ben me daar terdege van bewust. Anita Mariën uit Vorselaar is vermoord in 1966. Haar

grote foto staat nog centraal in de woonkamer van haar broer Willy. Er gaat geen dag voorbij dat hij niet denkt aan zijn zusje. Verdriet verdwijnt of vervaagt niet. Bij alle nabestaanden waar ik kwam, kreeg ik koffie. En bij allemaal is er ook gelachen om schone herinneringen. Het tekent de Kempenaar: gastvrij en goedgeluimd. Aan mijn vava Charel vroeg ik of hij zich herinnerde hoe een man zijn vrouw om het leven bracht in Bouwel in 1942. Vava kende de dader en zijn motief. 'Zeker, ik herinner het mij nog goed. Die mens had gelijk, want hij had een lelijk wijf.' Kempenaars winden er zelden doekjes om.

Klaar voor de Kempen?

Stefan Laenen
Herenthout

Zomer 2025

ARENDONK

VERTEL DAT TEGEN NIEMAND

Ken je Arendonk? Een grensgeval met bizarre straatnamen zoals Rode Del, Voorhoofd en Zoenbraak. De heimat van de straffe strafrechtadvocaat Bart Vosters die het opnam voor onder meer wraakmoordenaar Freddy Horion en huurmoordenaar Albert Barrez. Het dorp van de teljoorlekkers. In het Algemeen Arendonks: *telouwerele'ers*. Hun geuzennaam kregen de bordenlikkers in de negentiende eeuw, toen de industriële revolutie de lokale kousen-nijverheid lamlegde en een schimmel lelijk huishield in de aardappelooft. Werk, geld en vooral eten waren er te weinig, de door honger geplaagde Arendonkenaars likten hun bord schoon tot de laatste karige kruimel. Vandaag verdwijnt stilaan de gewoonte om gemeentes of personen een spotnaam te geven. Vroeger was zo'n bijnaam gemeengoed.

De vervelingsmoord

Neem nu de Neus. Jef Verstraelen (40) uit de Hoogakkers draagt zijn bijnaam – net zoals zijn proportioneel ietwat groter uitgevallen reukorgaan – met enige trots. Verder is Jef van karuur een tenger vent. De vrijgezel – ne joenkman – is goed gekend in het dorp. Hij drinkt graag een glas en kruipt al eens aangeschoten achter het stuur, waardoor hij een aantal keer beschonken tegen de lamp rijdt. Na een paar pinten begint Jef te zeveren, maar nooit te zagen. Hij is geen lastige klant, laat staan een vechtersbaas. 't Is zoals ze zeggen niet van de kwaaieten.

Het is verdacht stil in Arendonk op zaterdag 15 mei 1993. Radio Eagle zwijgt. De populaire vrije radio hangt al sinds begin jaren tachtig non-stop in the air. Een medewerker van de lokale zender hoort de radiostilte en gaat poolshoogte nemen in de studio. 'Ik zag de Neus op de grond liggen, maar dacht in eerste instantie dat hij zijn roes uitsliep.' Tot de man merkt dat het aangezicht van Jef

zwaar is verminkt en zijn achterhoofd een brede snede vertoont. De studiovloer ligt bedekt met glasscherven die wijzen op een pittig gevecht. Speurders reconstrueren de laatste uren van Jef. De nacht voor zijn schielijke overlijden zien getuigen hem in het gezelschap van twee jonge mannen. Davy Lemmens (21) uit Arendonk en Johan Diels (22) uit Turnhout zijn al twee dagen aan een stuk op den boemel. Hun kroegentocht brengt hen vrijdagavond naar een café in het centrum van Arendonk. Daar maken beide zatlappen het zo bont dat ze de deur worden gewezen. Net op het moment dat ze buitenvliegen, stapt Jef binnen. Hij stelt de drinkebroers voor om een laatste pint te pakken in de studio van de vrije radio op Wippenberg. Als medewerker van het eerste uur beschikt Jef over een sleutel van de kantine. In de cafetaria ontstaat ruzie tussen Jef en Davy over het betalen van de gedronken drank. Tijdens de bitse woordenwisseling slaat Johan twee bierflesjes stuk op Jef's hoofd. Jef valt op de grond, waarop Diels hem in het gezicht stampet met de hiel van zijn legerbottines. Lemmens dient de genadeslag toe met een hamer die hij vond op de toiletten. De onverlaten stelen de portefeuille van hun slachtoffer en vluchten met zijn auto. De politie licht hen diezelfde zaterdag van hun bed.

Op het proces blijken de levensverhalen van de daders en hun slachtoffer over een grote gemene deler te beschikken, die van overvloedig drankgebruik. 'Ik hoor hier miserie genoeg om een heel jaar lang *Het Eenzame Hartenbureau* te vullen,' alludeert een spitante advocaat op het destijds populaire radioprogramma. De procureur-generaal is al even verbaal: 'De beschuldigten waren de laatste dagen doorlopend op stap. De Gouden Gids van Arendonk kan je samenstellen aan de hand van de reisroute van deze jongeren. 's Morgens sliepen ze in een berghok omdat ze te zat waren om de eerste bus te nemen.'

De advocaten van de beschuldigten proberen de beproefde techniek van de moeilijke jeugd. De roodharige Lemmens is als kind uitgemaakt voor rosse. Openbaar aanklager Marc Rubens reageert gevat: 'Ik ken een Kempense bakkersdochter die vroeger dikke werd genoemd. Nu komt ze wekelijks op televisie. Omdat er

wordt geplaagd, hoeven er geen doden te vallen.' Een vette knipoog naar zangeres Margriet Hermans uit Oud-Turnhout.

De nabestaanden van Jef – met zijn moeder voorop – vragen zich af waarom een vriendelijke lamme goedzak als Jef zo gruwelijk moest sterven. Op hun vraag volgt geen antwoord. De paar schamele franken in de portefeuille van Jef zijn alvast geen motief. De term 'zinloos geweld' is op dat moment nog niet zo in zwang als tegenwoordig. De pers omschrijft de zaak als de 'vervelingsmoord'.

De jury acht doodslag met voorbedachtheid bewezen. 'Jullie gebruikten een hamer om te doden. Gebruik die hamer nu figuurlijk om te timmeren aan een deftige toekomst, zodat jullie later in de spiegel kijken naar betere mensen,' besluit voorzitter Rozie die beide daders veroordeelt tot levenslang.

Op 107.9FM genieten luisteraars '24 uur per dag van de mooiste Vlaamse en Nederlandstalige hits gecombineerd met de hits uit de seventies, eighties en nineties'. Of zoals de slogan van het station het samenvat: 'Radio Eagle is grenzeloos goed!' Helaas kan dat niet worden gezegd van alle mensen.

Jaar des doods

Waar was u in 2011? In dat jaar valt weinig vreugde te rapen. De overheid redt Dexia van een vroegtijdige dood. Vijf festivalgangers laten het leven in het oog van de storm die raast over Pukkelpop. Anders Breivik schiet vermomd als politieagent op het Noorse eiland Utøya 69 deelnemers van een zomerkamp neer. Steve Jobs en Amy Winehouse verlaten ons en de halve Belg Gotye scoort een wereldoorwurm met '*Somebody That I Used To Know*'. De Kempen kleurt gitzwart met zeventien moordpogingen en twaalf dodelijke slachtoffers. De eerste Kempense crime scene van het vervloekte jaar ligt in Arendonk.

Chantal Verbeek (33) werkte tot voor kort in Nederland, maar daar hield ze het voor bekeken om haar droom na te jagen. Chantal is zot van paarden. Popelend van ambitie ontwerpt ze de website Elite Sporthorses. Fier toont ze de site aan haar ouders, met wie ze een tweewoonst deelt. In de nacht van donderdag 29 april mailt Chantal net na middernacht naar een paardenfokker. Dat bericht

is haar laatste teken van leven. Iets over tweeën schieten haar ouders wakker van een luide knal. Vader Wim ziet hoe de aanpalende woning van zijn dochter in lichterslaai staat. Vruchteloos probeert hij de brand te blussen met de tuinslang, maar die smelt van de hitte. De vader ziet het lichaam van zijn dochter half door het raam hangen. Verkoold. Chantal probeerde tevergeefs te vluchten voor de vlammenzee. De hulpdiensten treffen bij de achterdeur een tweede zwartgeblakerd lichaam aan. Op anderhalve meter van Chantal ligt haar ex-partner Chris Verstraelen (44) uit Mol-Achterbos. Hun relatie van ongeveer een jaar sprong twee maanden geleden af. Chris kon die breuk moeilijk verkroppen. Dagelijks valt hij Chantal lastig. Zijn bedreigende woorden worden daden wanneer hij met twee jerrycans benzine door de achterliggende velden naar Chantals woning sluip. Binnen giet hij de bussen brandstof leeg en hij draait de deur op slot. Vervolgens steekt hij de boel in de fik. Samen zitten ze in de val en sterven ze een gruwelijke dood. Het is de enige moordzaak in 2011 waarbij het niet tot een assisenproces komt, omdat de dader is overleden. Chantal laat vijf paarden achter, Verstraelen een jong zoontje. De buurt waar Chantal woonde heet Grens.

Grensmoord

Jan Beyens uit Ravels-Eel leeft op een roze wolk. Een jaar na zijn huwelijk met Maria Van de Pol komt hun dochtertje Annie ter wereld op 26 juli 1950. Een maand later is Jan dood. Na de geboorte van zijn kind kwam de kersverse vader enkele weken amper aan zijn grote passie toe. Jan is jager. Eind augustus begint hij weer met loeren. Bij de loerjacht verschuilt de jager zich 's morgens vroeg of 's avonds laat in het struikgewas. Konijnen zijn schemerdieren die bij zonsopgang of -ondergang hun schuilplaats verlaten om te eten en dan schiet de loerjager in actie.

Zijn vrouw en dochtertje liggen nog vredig te slapen als Jan op 25 augustus om vier uur 's ochtends vertrekt naar de Staatsbossen, een gigantisch grote groene long aan beide zijden van de grens België-Nederland. Zijn fiets parkeert Jan tegen grenspaal 205. Te voet volgt hij een zandweg die evenwijdig loopt met de grens. Aan

Nederlandse zijde slingert een gelijkaardige zandweg. Tussen beide wegen loopt een berm met berkenbomen. De konijnen verschuilen zich in het dennenbos aan Nederlandse kant, maar steken de grens over om te komen knagen op Belgische velden. Jan verstopt zich in een Belgische gracht en schiet vanuit zijn positie wat wild.

Rond half zes patrouilleren marechaussees Willem Leereveld en zijn collega voorbij. Leereveld is een veldwachter van de fanatieke soort die het als zijn hoogstpersoonlijke missie beschouwt om het stropen en smokkelen in het grensgebied een halt toe te roepen. Leereveld beweert dat Jan hem onder vuur nam met een jachtgeweer en dat hij vervolgens uit zelfverdediging terugschoot met zijn revolver. Jan krijgt een kogel recht in het hart en stort dood ter aarde neer. Belgische aarde, op zevenenveertig meter van de grens. Op het thuisfront in Ravels is Maria ondertussen ongerust. Tegen de middag vraagt ze een nonkel van Jan om een kijkje te gaan nemen in de omgeving van Kruisberg. De nonkel weet waar Jan jaagt en als hij de drukte rondom de grens opmerkt, vermoedt hij dat dit verhaal voor zijn neef geen goed einde kent.

De Rijkspolitie Nederland brieft de Belgische rijkswacht in Arendonk om negen uur in de ochtend in beknopte bewoordingen over hetgeen zich volgens hen heeft afgespeeld. Het Nederlandse onderzoek pleit Leereveld vervolgens vrij. Meer nog, hij krijgt van overheidswege promotie. Een uitspraak die voor Jans familie wrang aanvoelt. De Belgische onderzoekers zijn bovendien niet geneigd om de hypothese van wettelijke zelfverdediging te volgen. Hun Nederlandse collega's waren wel bijzonder vlug met hun eenzijdige conclusie. Enkele getuigen zijn amper gehoord, zoals de Belgische boer Lowieke die in de buurt aan het melken was. Lowieke getuigt onder ede dat hij slechts één schot hoorde. Door zijn legerdienst kent Lowieke feilloos het verschil tussen de knal van een jachtgeweer en die van een revolver. Het schot dat hij hoorde, was zonder twijfel een revolvershot. Dat impliceert dat Leereveld eerst schoot, en helemaal niet reageerde vanuit wettelijke zelfverdediging. Daags na de feiten is het veld omgeploegd, waardoor alle eventuele sporen zijn verdwenen. Als er al fouten in het onderzoek gebeurden, dreigen die in de doofpot te belanden. Jans

weduwe Maria licht het deksel van die pot en schrijft hoogstpersoonlijk een brief aan de Nederlandse koningin Juliana. Dat mist zijn doel niet en het onderzoek wordt heropend. De Belgische speurders krijgen de kans om de Nederlandse betrokkenen te ondervragen in een kloosterzaal in Baarle-Hertog/Nassau. De grens loopt pal door het gebouw dat tijdelijk tot niemandsland is verklaard, zodat Leereveld zeker niet kan worden gearresteerd. De Belgische onderzoekers betreden de zaal via een Belgische deur, de Nederlanders via een Nederlandse zodat niemand de grens overschrijdt. Twee jaar na de feiten verklaart het Turnhoutse gerecht Leereveld alsnog schuldig aan doodslag en veroordeelt hem tot een gevangenisstraf van één jaar. Om zijn arrestatie te ontlopen, laat Leereveld zich niet meer zien in ons land. In eigen land wordt hij als gevolg van deze uitspraak oneervol ontslagen.

Auteur Harrie Wenting sprak zowel met de weduwe van het slachtoffer als met de weduwe van de dader en bundelde hun versies in het boek *Kruisbergkapel als stille getuige*. Nog bleek het verhaal niet helemaal verteld. In de zomer van 2018 neemt een man contact op met de familie van Jan. Hij vertelt dat hij als ooggetuige het volgende zag: ‘Toen ik twaalf was, ging ik samen met onze knecht melken op Kruisberg. Het was ongeveer 5.30u toen we aan grenspaal 205 een schot hoorden. Duidelijk niet van een jachtgeweer. We zagen een man enkele passen strompelen, door zijn knieën zakken en voorover op de grond vallen. We zetten onze melkkitten op de grond en liepen zo snel mogelijk naar hem toe. Net over de grens stonden twee marechaussees en op het Belgische veld lag een man voorover op zijn buik. Ik zag waar Jan Beyens zich geïnstalleerd had om niet door de konijnen gezien te worden, de afdrukken in het gras van de grachtkant waren duidelijk. Onze vader zei: “Vertel dat tegen niemand, want anders krijgen jullie grote problemen.” In die tijd was vaders wil wet, dus we hebben het aan niemand verteld. Ongeveer een jaar later werden we opgeroepen om in Tilburg op het gerecht een verklaring af te leggen van wat we hadden gezien. Nadat we daar werden ondervraagd, hebben we niks meer vernomen. De knecht is intussen al lang dood en dit is de eerste keer dat ik dit aan iemand vertel.’

De moord op Jan Beyens en de nasleep daarvan halen de kranten als de ‘grensmoord’. Het is niet de laatste keer dat die term wordt gebruikt. Voor de andere beruchte grensmoord moeten we op Kempense tournee verder richting Baarle-Hertog.